

REFLEXII DIN TRECUT

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Imagine copertă: <https://www.pxfuel.com>

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARBU, FLORENTINA

Reflexii din trecut : roman / Florentina Barbu. - București : Cișmigiu Books, 2023

ISBN 978-606-28-1624-7

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816247

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editura Universitară

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

FLORENTINA BARBU

REFLEXII DIN TRECUT

 CÎȘMIGIU
books

Iubim cu adevărat?

Cum putem iubi cu adevărat un om dacă chiar nouă ne facem sufletul să îngenuncheze în încercarea de a-l schimba?

Ne creăm un scenariu în care iubim omul de lângă noi, dar, de fapt, iubim ceea ce credem că reprezintă omul acela.

Iubești cu adevărat când încerci să schimbi un om, când încerci să-l ții cu forța atunci când vrea să plece?

Adevărul este că trebuie să-i dăm drumul pentru a fi ceea ce este.

Avem nevoie să-i dăm drumul pentru a ne elibera de suferință, însă este mult mai ușor să cărăm după noi o poveste pe care imaginația noastră a creat-o, decât să deschidem larg ochii și să vedem ceea ce este de fapt în fața noastră.

1. Oglinda sufletului

Și acum îi văd ochii și prin ochii lui îi văd din nou sufletul.

Are importanță să vedem sufletul omului dacă acel suflet nu ne răspunde la sentimente? Are, da, pentru că știm de la început în ce poveste intrăm.

Sufletul lui l-am privit în acea zi.

Dacă aș fi putut, aș fi strigat atât de tare. Aș fi vrut să audă vocea din interiorul ființei mele care îi spunea că știu cine este, dar ce sens ar fi avut, pentru că el oricum nu mă auzea. Sufletul lui era deja modelat de suferințele din trecut, prins în propria capcană, nu auzea, nu vedea.

Speram să îl mai întâlnesc încă o dată, pentru că aici am pierdut amândoi, să îl privesc și să simt că este el, indiferent de forma pe care o va avea. Credeam că vom avea o nouă șansă să terminăm ce am început. Mă întrebam dacă senzația de gol care îmi inunda sufletul o simțea și el, sau poate era atât de dezamăgit încât simțea doar indiferență.

Acum, atât de târziu, am înțeles că fiecare om iubește diferit, atât cât poate, că fiecare om vede și simte iubirea în alt mod, un mod care formează o credință despre cum este iubirea.

Atâtea dezamăgiri, atâtea inimi frânate, atâtea suflete rămase goale și fără speranță, pentru un crez: cum trebuie să fie iubirea. Atâtea dezastre în numele iubirii, de parcă iubirea te forțează să frânghi aripi în zbor pentru a demonstra că teoria ta este corectă. De fapt,

iubirea nu ne-a fost dată pentru a ne scuza egoismul și frica care ne împing să ne rănim.

Simt și acum cum mă arde spatele, cum îmi curge violent sângele în vene, cum tot corpul meu suferă și strigă când aude acest cuvânt. Pentru că nu a fost iubire.

Am știut, am simțit încă din prima clipă. Acel sentiment care mi-a inundat corpul și m-a avertizat, adrenalina care mi-a spus să fug, capul care mi-a vâjâit, însă ochii lui m-au blocat, fără a putea avea control asupra mea pentru a fugi din calea lui.

Prima dată am simțit prezența lui, îl simțeam fără să îl văd, iar când m-am întors și l-am văzut, corpul meu nu răspundea la instinctele care mă avertizau să fug, mă avertizau că este începutul unui dans în care ne vom călca constant și într-un final unul din noi va părăsi ringul de dans pentru a scăpa de durere. Și aceea am fost eu, sau el m-a forțat, niciodată nu voi ști asta, pentru că niciodată nu am primit răspuns sincer la întrebări.

Și totuși, dorința de a învinovăți mereu pe celălalt este cea mai la îndemână soluție.

De mici ne naștem cu instinctele dezvoltate când vine vorba de a simți extrasenzorial, dar pe măsură ce creștem, renunțăm singuri la ele pentru că este mai plăcut să te minți decât să accepți adevărul, oricât de dureros este.

Prima dată m-au blocat ochii lui, privirea lui pătrunzătoare. Mă privea fix, fără să clipească, atât de insistent încât pentru o clipă m-am pierdut. Era ca o creație a imaginației mele, nu credeam că există ceva atât de frumos, atât de diferit de tot.

Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzusem până atunci, nuanțe de verde, căprui și auriu perfect îmbinate. Era un bărbat mediu de înălțime, păr șaten deschis, ten

măsliniu și un zâmbet care îi dezvăluia dantura perfectă și gropițele din obraji. Aveam să aflu mai târziu că moștenise de la tatăl lui culoarea tenului și temperamentul, iar de la mama lui culoarea ochilor, a părului și blândețea. Se lupta între două lumi, între două rădăcini.

După momentul în care m-am putut dezlipi de ochii lui, i-am privit buzele.

– Emir! Mi-a spus întinzându-mi mâna pentru a face cunoștință.

Așa a început visul și coșmarul meu, așa am aflat ce sunt fericirea și durerea duse la extrem, iubirea și ura, extazul și agonia. O lungă perioadă mi-am dorit să nu îl fi cunoscut, dar oare dacă nu l-aș fi cunoscut, mi-aș fi învățat lecția? Aș fi simțit raiul și iadul într-un singur om? Aș fi simțit tot ce ne face să fim adevărata ființă omenească? Acea perioadă mi-a fost dată pentru a cunoaște fericirea, ca apoi să cunosc nefericirea, disperarea, disperarea când simți cum îți scapă printre degete iubirea și nu o poți opri.

Încă încercam să mă calmez, când i-am auzit din nou vocea. A repetat.

– Eu sunt Emir, te-am văzut puțin dezorientată și m-am gândit să te ajut. A spus zâmbind ușor timid, simțindu-se emoția în vibrația vocii lui, acela fiind cel mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată.

– Carina, îmi pare bine de cunoștință! Referitor la faptul că sunt dezorientată, da, ai dreptate, ca de fiecare dată, nu găsesc zborul. Am spus încurajându-l, încercând în același timp să fiu stăpână pe situație, chiar dacă interiorul meu se prăbușea de emoție.

Acesta a fost mereu un avantaj pentru mine, faptul că în exterior m-am controlat foarte bine, fără a lăsa să se vadă vreo urmă de emoție. Căci emoțiile mă controla-

seră toată viața, așa că am fost nevoită să învăț să le controlez eu pe ele.

– Poate pe viitor vei lua în calcul să nu mai călătorești singură, va fi mai plăcut, și, știi tu, te vei descurca mai ușor. Unde zbori?

– Iordania, am spus vizibil deranjată de replica lui, dar urmează să vină prietena mea, mă descurc de aici, mulțumesc!

Nu și-a putut ascunde zâmbetul. Am simțit cum mi s-au înmuiat picioarele și cum ritmul inimii s-a intensificat.

– Nu am vrut să te fac să te simți incomod, adevărul este că și pentru noi bărbații este greu. Este greu să vă abordăm. Am vrut doar să vorbesc cu tine, însă nu știam cum să încep și evident nu am știut nici cum să continui. Ai niște ochi foarte expresivi care nu știu să mintă, deja simt că vrei să scapi de mine. M-am apropiat de tine pentru că am văzut cum m-ai privit, dacă nu aș fi observat asta, nu aș fi îndrăznit să te deranjez.

– Da, repet, am răspuns cu o voce țâfnoasă, o aștept pe prietena mea, dar nu am avut timp să continui pentru că deja am auzit vocea Ramonei.

– Carina! Văd că ți-ai făcut noi prieteni în timp ce mă așteptai. Scuză-mă, am întârziat din nou, a spus agitată. Nu știu cum s-a întâmplat asta, m-am trezit de cinci ore și uite-mă iar cum alerg în ultimele minute.

Am plecat aproape târâtă de prietena mea, la braț, în timp ce îmi povestea ultimele peripeții prin care trecuse cu taximetristul. Dar eu nu eram cu ea, rămăsesem lângă el, cu gândul. Ce nesuferit, mă gândeam, și, totuși, era ceva acolo. Ceva ce mă atrăsese și mă legase invizibil de el.

2. Delirul

– Ce zici, crezi că sunt nebună? Am întrebat zâmbind ironic, printr-un zâmbet prin care încercam să-l persiflez, ca și cum, de la povestea cu Emir voiam să mă răzbun pe toți bărbații, să îi consider vinovați pentru toată nefericirea mea. Voiam să mă simt puternică, invincibilă, nu slabă și pierdută ca o fetiță, așa cum mă simțeam, de fapt, în interior.

– Nu contează părerea mea aici, contează ce crezi tu. Spune-mi ce simți în momentul în care îți amintești lucrurile astea, ce emoții îți aduc.

Mereu mă enerva când mă privea blând, ca și cum îi era milă de mine și parcă niciodată nu reușeam să-l scot din sărite, așa cum mi-aș fi dorit.

Întotdeauna încerca să pătrundă mai adânc în inima mea, în mintea mea. Cu cât încerca mai mult, cu atât mă blocau mai mult, până în punctul în care respingeam orice ajutor.

Mă duceam la Radu de peste șase luni, mi-l recomandase o prietenă. Cu inima în dinți am zis să încerc, în speranța că poate mă va ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat cu adevărat și să trec peste tot. Să îl uit.

Mă simțeam ca un burete umflat de toate întâmplările dezastruoase, iar de fiecare dată când încerca să stoarcă buretele, acesta revenea la forma inițială, se umfla din nou cu toate resentimentele, fricile și durerile puse de Emir în mine. Să îmi deschid sufletul în fața cuiva, să arunc toată durerea, atât de mult mi-aș

fi dorit, dar aceasta revenea din nou și din nou. Eram prinsă într-un cerc vicios.

– Ce simt? Am spus mai devreme ce simt, când ți-am povestit.

Simțeam cum mă închid din nou.

– Crezi că ai fi putut face lucrurile altfel? A întrebat el iscoditor, parcă încercând să se bage mai mult în sufletul meu sau poate doar așa simțeam eu. Ar fi fost mai bine dacă ai fi plecat mai devreme și nu ai fi trecut prin toate astea?

– Nu știu, probabil din exterior pare ușor, pare absurd ce mi-am făcut singură, pare previzibil ce avea să se întâmple. Dar când ești acolo și simți ce simțeam eu, totul este altfel. Te minți, îți găsești scuze pentru că ești orb, vrei ca totul să meargă bine, să nu porți povara despărțirii. Asta până în ultima secundă, când simți că ori ești tu, ori iubirea pe care i-o porți. Și am ales să mă salvez pe mine. Dar oare m-am salvat? A fost prea târziu pentru mine? Uită-te la mine, sunt aici fizic, dar psihic nu sunt aici, mă simt dezintegrată.

Reușise. Două întrebări și iar a deschis lacătul cutiei cu cheia. Era cutia Pandorei, de fiecare dată când povesteam, retrăiam aceleași senzații, aceeași durere. De parcă lucrurile se întâmplau din nou, asta era intensitatea trăirilor mele.

Niciodată nu am înțeles motivul pentru care trebuia să povestesc de mai multe ori, chiar la infinit aceeași întâmplare. Poate încet, încet urma să mă eliberez de tot. Sau măcar să privesc mai detașat. Să privesc totul în altă lumină, și dacă da, în ce lumină? Aproape murisem pentru iubire, nu m-am salvat la timp. Poate trupul meu era întreg, dar mintea nu, sufletul nu, degeaba eram aici.

– Degeaba sunt aici. Știi, de fapt vezi doar un corp, sufletul meu nu este aici, este fărâmițat și împrăștiat pentru tot. Nici eu nu-l mai pot simți, nu mă mai pot regăsi.

I-am văzut iarăși blândețea pe chip. Blândețe, nu milă, așa cum crezusem mai devreme. Eram obișnuită ca toți apropiații să mă privească cu milă în ultima vreme. La el nu simțeam asta, mă privea ca pe un om normal. Oare de ce? Era el anormal? Sau tot ce era normalitate pentru mine avea un alt sens decât avea pentru el? Era încrezător, simțea că totul va fi bine. Eu nu simțeam la fel.

– Ce crezi că te-a făcut să te apropii de el? Figura lui sau privirea lui îți aminteau de cineva anume?

– Ce răspuns aștepti? Radu, m-am săturat de jocul ăsta al tău. Te aștepti să răspund că tatăl meu era indisponibil emoțional și asta am văzut și la Emir. Asta vrei să îți spun? Că m-am apropiat de modelul tatălui meu, chiar dacă m-a făcut să mă simt invizibilă toată copilăria?!

Credeam că dau dovadă de inteligență și am tot timpul răspunsurile la mine. Însă de multe ori trebuia să ascult, ceea ce nu făceam. Consideram că știu tot.

– Nu știu, mi-a răspuns el calm. De el ți-ai amintit?

– Asta crezi tu.

– Eu nu cred nimic, doar că a fost primul care ți-a venit în minte.

– Da, acum! Atunci nu.

– Poate inconștient, nu ai realizat pe moment. Mai povestește-mi puțin despre relația cu tatăl tău.

Parcă îi intram în minte și intuiam ce așteaptă să audă, ce credea că va obține. Ce citise el în cărți se aștepta să găsească și în mine, dar sufletul meu nu era o

carte. Și atunci s-a întâmplat ceva. Am început să-l privesc mai atentă. Ce voia acest om de la mine? Fața blândă, trăsături fine, zâmbet de copil și multă lumină, toate într-un singur bărbat. Oare câte femei au căzut în plasa lui? Oare câte au plâns din cauza lui, fără ca el să știe sau să nu-i pese? Până la urmă în afara cabinetului era un bărbat, iar pentru mine în acea perioadă asta însemna un bărbat. Suferință.

Încercam să mi-l imaginez în afara cabinetului, întrebându-mă cine este cu adevărat, dacă într-adevăr gândea cum îmi inducea mie sau dacă era cu totul diferit față de ceea ce părea. Cu siguranță pentru el era doar un job, până acasă uita tot. Îmi spunea lucruri în care credea sau pe care doar le citise în cărți? Reproducea din ceea ce a citit și spunea ce știa că merge în astfel de cazuri? Spunea ceea ce se potrivea fiecărui client și ulterior pleca acasă mulțumit că și-a făcut treaba bine. Oare asta făcea? Mă făcea să asimilez ceea ce credea că îmi va prinde bine și va avea încă un pacient „fericit”. I-am privit ochii și apoi m-am gândit că poate era la fel de blând și delicat cum părea.

– De ce zâmbești?

Am tresărit. Ce puteam să-i spun? Pentru că încercam să te descifrez? Pentru că începând cu un mic detaliu am impresia că încep să te cunosc?

– Mi-a zburat mintea aiurea, am spus zâmbind oarecum jenată. Nu voiam ca lucrul ăsta să plece din capul meu ca multe alte lucruri. Adevărul este că fiecare are gânduri pe care le păstrează doar pentru el și așa este mai bine. Mă întrebam cum ar fi dacă am spune tot ceea ce gândim. Ciudat. Și iar am zâmbit.

– Văd că distracția continuă. Mi-a spus zâmbind.

Da, știam ce ar fi vrut. Să-i spun fix ceea ce gândeam. Și dacă aș fi făcut asta?

– Putem continua data viitoare, te rog? Sunt cam obosită.

Mă întrebam dacă se va gândi ce a fost în capul meu, dacă va încerca să își imagineze ce ar fi putut să îmi spună diferit pentru a nu pierde la un moment dat conexiunea formată. Am ieșit grăbită pe ușa, nu pentru că m-aș fi grăbit undeva, pentru că nu aveam unde să ajung, ci pur și simplu pentru că voiam să plec de acolo. Nu eram supărată, nici tristă, aveam doar o stare acută de plictiseală. Aceleași discuții de fiecare dată. Aveam nevoie de o direcție în viața mea, de o nouă cale, pe care nu o găseam.

3. Susținerea

Întâlnirea cu Aneta o aveam stabilită la ora opt jumătate, la cafeneaua noastră, adică într-o oră. Ce puteam face într-o oră? Am decis instant să îmi cumpăr o cafea rece și să străbat magazinele. Meritam ceva frumos după tot chinul. Câteodată era atât de obositor să îți deschizi sufletul în fața cuiva, mai ales când o făceai forțat, știind că doar pentru asta te-ai dus. Era ca la orice medic, îți plăcea sau nu, dacă credeai că este bine pentru tine, te duceai.

Mergeam pe stradă și mă uitam spre cer. De când mă știam mă simțeam atrasă de cer, de aer, de libertate. Câteodată mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să zbor. Priveam în continuu cerul albastru acoperit de nori pufoși ca de vată, care mi se părea minunat. Erau printre puținele momente când mă puteam detașa în totalitate de suferința ce mă urmărea.

Erau momente când mă întrebam de ce noi oamenii nu avem puterea de a vedea realitatea. Faptul că totul în jurul nostru, cu excepția naturii, este o iluzie. Ne pierdem în detalii și ne pierdem în lucruri fără valoare uitând ce contează cu adevărat.

Priveam în sus printre frunzele arămii atârinate de crengile puternice, observând norii ce se mișcau leneși și cerul ce se întuneca din ce în ce mai mult. În curând avea să se întunece și să iasă luna, lângă care vor sclipi stelele. Când ceva apune, ceva răsare.

Așa și cu oamenii, unii pleacă, alții vin, rămânem doar cu noi și asta parcă tindem să uităm cel mai ușor.

Mergeam zâmbind, gândindu-mă la momentele înainte de a pleca din cabinetul lui Radu. Sigur i-am dat de gândit. Am intrat cu o stare de bine în magazine și m-am învărtit pentru a găsi o rochie frumoasă. Pentru o secundă m-am întrebat pentru cine o voi purta. Pentru mine! mi-am spus.

Învârtindu-mă printre rafturi și uitându-mă curioasă la haine, m-am simțit urmărită și mi-am ridicat privirea. Am văzut unul din mulții bărbați care fac asta, cu iubita de mână se holba la mine. Nu pentru că eram specială, ci pentru că eram una nouă. Niciodată nu am înțeles lipsa de respect și imprudența pe care o fac. Sau poate este doar ceva instinctual, au asta în ADN. I-am zâmbit, iar ea a observat și l-a strâns puternic de mână. Pentru o secundă m-am întors în trecut, înainte eram eu în locul ei. Am urât întotdeauna sentimentul ăsta, de a nu te simți respectată. Am plecat privirea, m-am simțit vinovată pentru ce am făcut, nici măcar nu îl plăceam. Am făcut-o din răzbunare. Se pare că asta făceam în ultima vreme. Tot ce mi s-a făcut mie, făceam la rândul meu. Parcă găseam plăcere în suferința altor femei, le induceam trăirile pe care eu le-am avut odată. Am avut un click. De ce făceam asta? Nu aveam niciun beneficiu. Suferința altor femei nu-mi va da înapoi ce am pierdut.

Din nou încercam să mă scutur de senzațiile care îmi străbăteau corpul. Îmi aminteam ce mi-a spus Radu: „Întotdeauna când simți că te apucă stările de rău și de anxietate ia o gură de aer și gândește-te la altceva.” Se pare că nu era așa rău, chiar dacă mi-ar fi spus chestii citite din cărți, totuși îmi făceau bine, mă ajutau. Deja

devenise un stil de viață, o dată pe săptămână îmi deschideam sufletul în fața lui.

Am intrat în cabină pentru a proba câteva rochii. După ce am probat prima rochie, m-am privit atent, analizând rochia și ajungând să mă privesc în oglindă, plimbându-mi ochii și analizându-mă ca și cum mă priveam pentru prima dată. Aveam fața mică și delicată, părul negru perfect drept, corpul subțire și bine proporționat, chiar dacă eram minionă.

Mi-am oprit privirea în ochii mei și am rămas blocată. Încă eram tristă. Ce a fost diferit? Întotdeauna m-am protejat de iubire, nu am oferit prea mult, am știut să fiu în gardă. Și totuși, am cedat. De unde frica de a mă deschide? De ce tocmai când nu a trebuit, m-am deschis? Poate că a fost ceva de învățat, a fost lecția mea.

Mi-am amintit ce mi-a spus Radu. Fără a-i confirma, am simțit că este adevărat și că mi se potrivește ca o mânășă: „Chiar oameni maturi fiind, tindem să căutam senzațiile și sentimentele pe care le-am experimentat în copilărie. Dacă ai trăit anxietate și frică, inconștient asta vei căuta până la vindecare.”

Mă întrebam dacă oamenii realizează că fac asta. Eu am realizat cu greu, cu pași mici, uneori întrebându-mă ce este sau nu adevărat. Este greu să vezi realitatea când ești prins între două lumi, între două gândiri, între două voci din capul tău.

Am probat toate rochiile și m-am îndreptat spre casă unde am plătit două. În timp ce plăteam am simțit o mână pe spatele meu. M-am întors înfrigurată și când am văzut cine era, m-am liniștit. Era Aneta. Am îmbrățișat-o ca de fiecare dată: strâns, cu recunoștință pentru că era necondiționat prietena mea, indiferent de stările pe care le aveam.

– Ce faci drăguța mea? M-a întrebat, înveselindu-mă cu zâmbetul ei frumos de copil.

– Am zis să îmi fac un cadou, am spus zâmbindu-i ca de obicei. Aveam semnele noastre, ne înțelegeam din priviri. Știa că după terapie mă răsplătesc. Știa că nu îmi place întotdeauna să vorbesc despre lucrurile personale. Cred că ăsta a fost primul lucru care m-a făcut să mă apropiu de ea: discreția pe care puneam mare preț și bineînțeles, blândețea ei.

Ciudad! m-am gândit privind-o. La prietene căutam liniște și blândețe, dar se pare că la bărbatul de lângă mine am căutat ceea ce am crezut că am lăsat în trecut, neliniște și suferință.

– Ce ai? M-a întrebat privind-mă cu ochii ei iscoditori.

– Nimic.

– Bine, a spus ea zâbind, intuind că iar mă duc în zona despre care nu îmi plăcea să vorbesc.

Întotdeauna se prindea, însă mă lăsa pe mine să vorbesc, asta dacă voiam să vorbesc, dacă nu, nu mă forța. Nu ca Radu.

Nici nu am simțit cum am ajuns la cafenea. Ne-am așezat și în timp ce așteptam să ni se aducă comanda m-a privit fix și m-a întrebat la ce mă gândeam.

– M-am gândit la Radu, am spus râzând.

– Nu pot să cred! A continuat rămânând în așteptare pentru a afla ce voiam să spun de fapt.

– Da, dar nu este ceea ce crezi.

– Nu am zis nimic, uimește-mă!

– Nimic, pur și simplu am făcut comparație între voi doi. Între faptul că el insistă să îi spun ce îmi trece prin cap și tu aștepți răbdătoare.

– A... doar atât? A spus în timp ce zâmbea ștregărește.

– Doar atât. Totuși am mai făcut ceva astăzi în cabinet. Am încercat din nou să îl tachinez.

După o lungă discuție plină de râsete și picanterii, am plecat spre casă cu sufletul îndoit. Mă întrebam de ce. Ziua nu a fost atât de rea. Dar m-a fulgerat, de fiecare dată când căutam un răspuns, îl găseam ascuns în interiorul meu: îmi era frică de singurătate, îmi era frică să rămân iar singură acasă, unde mă împânzeau din nou toate gândurile.

Și acel vis pe care îl aveam de o lună, care se repeta la infinit.

Povestea nu era aceeași, dar pe el îl visam constant și nu știam cine era. Știam doar că era vorba de aceeași persoană în toate visele. Priveam cum cheia se răsucea în yală. Atenția îmi era sporită, de parcă deschideam din nou cutia Pandorei. Aceleași senzații le aveam, ce îmi spuneau că îl voi vedea din nou ca în multe seri. Mi-am aruncat hainele de pe mine, dezgolindu-mă de ele și am intrat în duș. Simțeam cum apa fierbinte îmi aluneca ușor pe corpul rupt din cauza emoțiilor prea puternice, rupt de suferința ce încă mi se regăsea în suflet. Când am ieșit din duș, am realizat că am ignorat-o pe Luna ce se ținea disperată după mine. I-am pus apă proaspătă și un bol de mâncare, mângâind-o fugitiv. Luna era o fetiță de bulldog francez cu blănița neagră și lucioasă, cu o poftă imensă de joacă și cu sufletul pur, așa cum numai necuvântătoarele erau.

Gândul îmi fugea din nou la acel vis. Oare cine era? Îl cunoșteam și în realitate? Am grăbit totul încercând să ajung în pat. Nu am mâncat nimic, nu puteam. Mă încerca o senzație de foame, însă corpul îmi refuza tot. M-am băgat în patul cald încercând să închid